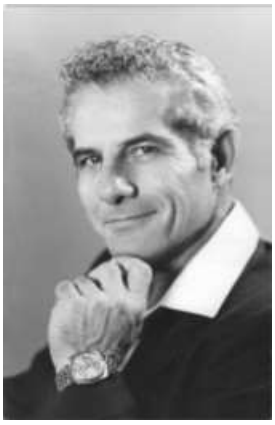

איתן יעקבסון ז"ל

מקור: אתר הפלמ"ח

בן יעקב
נולד בישראל ב- 1930
יחידות :הגדוד התשיעי - "הפשיטה", פלי"ם
נפטר ב- 1/1/2018

קורות חיים

כתבה: ענת זוהר, בתו

איתן יעקובסון ז"ל נולד ב- 1930 במטולה, בבית המשפחה, אחד מ"בתי הראשונים", ברחוב הראשי של מטולה. סבא שלו וסבתו היו ממקימי המושבה. אביו, יעקב יעקבסון, היה הבן הראשון של מטולה ואחר כך ממגיני תל חי. כילד קטן, נהג להצטרף לאחיו הבוגרים כשרכבו על החמור המשפחתי עם פחים ריקים כדי לשאוב מים ממפל התנור.

בילדותו עברה המשפחה לתל אביב. היה חבר בתנועת הצופים ב"שבט דיזינגוף", שם הכיר את דינה (לימים אשתו) , והם נהיו זוג בגיל 13. כמו כן היה חבר ב"צופי ים." בשנת 1944 הפסיק את לימודיו, ברח מהבית, זייף את גילו והצטרף להכשרה הצעירה של הפלמ"ח בקיבוץ אלונים.

בשנת 1946 עבר לפלי"ם, הצטרף להכשרה בשדות ים לקורס מפקדי סירות. לאחר מכן עסק בענייני עליה ב', בהבאת נשק ועולים. שהה מספר חודשים באיטליה (סיפור ה"רצח בוונציה" התרחש בתקופה זו).

מאוחר יותר, כששב ארצה, קיבל הוראה להתחפש למעפיל וגורש עם המעפילים שהגיעו על האניה שבתאי לוזינסקי לקפריסין. שם פיקד על האימונים הצבאיים של העולים והכנתם להשתתף בקרבות מלחמת העצמאות. עדות מעניינת לפעילות זו נתן לראות ב"מחברת קפריסין" של איתן יעקבסון, ספר הזיכרון שכתב לאיתן חניך שלו, הרצל לבון (לימים תת אלוף בחיל הים). המחברת, שכריכתה עשויה מבד האוהל בו לנו, ומאוירת ביד, מתעדת את קורס המדרכים שאיתן פיקד עליו (המחברת סרוקה בבית הפלמ"ח וניתן לראות אותה בקישור http://maapilim.org.il/ShowAlbum/47297).

1948: עם קום המדינה, עבר לחטיבת הנגב. שם נפגש שוב עם דינה חברתו, שהייתה כל תקופת המצור על הנגב בחטיבה 7, ושרתה שם כפקידה פלוגתית. איתן הצטרף לגדוד הג'יפים (גדוד 9) ושרת בו עד תום מלחמת השחרור. השתתף בקרבות על הנגב, כולל כיבוש באר שבע וכיבוש אילת.

עם תום המלחמה, החל לעבוד לפרנסתו כנהג סמי-טריילר שהביא אספקה לאילת. נהג את הרכב הכבד במורד מעלה העקרבים, ואחר כך בנתיב של כביש הערבה שלא היה סלול. מאוחר יותר עבד זמן מה גם כנהג מונית בתל אביב וכנהג טרקטור.

1951: איתן ודינה נישאים בתל אביב.

לקורות החיים בשנות החמישים ועד אמצע שנות הששים - ראה מסמכים בעמודים הבאים שנכתבו על ידי איתן עצמו[1]. איתן השלים את בחינות הבגרות בשנת 1956, ושנה אחר כך כבר קיבל תואר ב"א מן האוניברסיטה העברית בכלכלה וסטטיסטיקה. מאוחר יותר המשיך ללימודי מ"א בהנדסת תעשיה וניהול בטכניון ולמ"א נוסף במנהל ציבורי מאוניברסיטת הרווארד. בשנים אלה עבד בין היתר במכון לפריון העבודה ושימש כסמנכ"ל במשרד החקלאות.

1965 – 1979: איתן עובר לסקטור הפרטי, לחברת הייעוץ "סקר", בה גם כיהן במשך שנים רבות כמנכ"ל החברה. עסק בייעוץ ארגוני לגופים גדולים וייעולם באמצעות שיפור המנהל, הארגון ויחסי העבודה . ייעץ לחברות הגדולות ביותר במשק (שטראוס, טבע, בנק דיסקונט ועוד), למשרדי ממשלה (משרד הקליטה, משרד הפנים), לאגף מס הכנסה, במשטרת ישראל, ברשות הנמלים ובצה"ל. במקרים רבים לא הסתפק בתכנון השינוי הארגוני אלא השתתף באורח פעיל ביישום השינויים. כך לקח על עצמו לעיתים קרובות את האחריות לביצוע והפעלת השיפורים עליהם המליץ. כמו כן ריכז עבודות ייעוץ רבות בחו"ל. בהקשר זה יש לציין במיוחד את הפעילות של חברת "סקר" באיראן. בתקופת השיא, באמצע שנות ה- 70, היו לחברה כ- 70 מהנדסים ויועצים באיראן. איתן עצמו שהה שם חלק גדול מהשנה והיה יועץ של שני שרי חקלאות איראניים.

הרבה להרצות בקורסים במוסדות אקדמיים שונים וכן בפני פורומים מגוונים של מנהלים.

1979 – 1981: נציב שירות המדינה. איתן חזר לסקטור הציבורי כי ראה שליחות בהשפעה על ייעול השירות הציבורי, על הקטנת הבירוקרטיה ועל שיפור יחסי העבודה במשק.

1981 – 1982: מנכ"ל חברת חשמל. גם לכאן הגיע כי ראה שליחות בניסיון "לעשות סדר" במה שתפש ככוחניות לא סבירה ולא מוסרית של וועד העובדים של החברה שהשיגה לעובדיה תנאים מפליגים וצברה כוח שהפריע לתפקוד התקין של החברה. לדבריו, היות ומדובר בחברה ציבורית לא יתכן שכוחניות זו תפגע באופן כה חמור בציבור אותו החברה אמורה לשרת. כאשר התברר לו לאחר כשנה כי אין לו מספיק גיבוי מהממשלה על מנת להצליח במשימה שלקח על עצמו, לא דבק בכסאו, אלא התפטר מיד.
מאז עבד איתן במשך מספר שנים בחברת "סקר החדשה"; במסגרתה המשיך לייעץ לחברות גדולות במשק ולמשרדי ממשלה נוספים. כמו כן, ניהל את גי"ם (Jerusalem Institute of Management), פעילות משותפת של אוניברסיטאות MIT, Harvard ואונ' תל אביב שמטרתה שיפור הניהול בישראל. באותן שנים, עבד איתן הרבה גם בחו"ל: היה יועץ של הבנק העולמי, וכן בארצות מתפתחות שונות כגון באיים הקריביים.

השאיר שלוש בנות, 6 נכדים, ו- 5 נינים.

[1] המסמכים חסרים במקור, אתר הפלמ"ח (צ.ב.)